

Förenade målen T-236/04 och T-241/04

**European Environmental Bureau (EEB)
och Stichting Natuur en Milieu**

mot

Europeiska gemenskapernas kommission

”Talan om ogiltigförklaring — Beslut 2004/247/EG och 2004/248/EG —
Invändning om rättegångshinder — Talerätt”

Förstainstansrättens beslut (andra avdelningen) av den 28 november 2005 . . . II - 4948

Sammanfattning av beslutet

1. *Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Rättsakter som berör dem direkt och personligen — Direktiv om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden — Beslut om godkännande till utsläppande på marknaden av vissa ämnen — Talan som väcks av sammanslutningar som är rådgivare till gemenskapsinstitutionerna eller till nationella eller övernationella myndigheter — Avvisning (Artikel 230 fjärde stycket EG, rådets direktiv 91/414)*

2. *Europeiska gemenskaperna — Domstolskontroll av lagenligheten hos institutionernas rättsakter — Rättsakter med allmän giltighet — Nödvändighet för fysiska eller juridiska personer att framställa invändning om rättsstridighet inför gemenskapsdomstolen eller inför nationell domstol och därvid förmå denna att begära förhandsavgörande och ställa frågor avseende giltighet*

(Artiklarna 230 fjärde stycket EG, 234 EG och 241 EG)

1. Talan om ogiltigförklaring av besluten 2004/248 och 2004/247 om att inte uppta atrazin och simazin i bilaga I till direktiv 91/414 och om återkallande av godkännande för växtskyddsmedel som innehåller detta verksamma ämne skall avvisas då den väcks av en förening och av en stiftelse vars ändamål är att främja skyddet och bevarandet av miljön.

Dessa bestämmelser rör nämligen sökandena i deras objektiva egenskap av enhet med uppgift att skydda miljön, och detta på samma sätt som alla andra personer som befinner sig i samma situation.

Att sökandena har en särställning som kommissionens eller andra europeiska eller nationella institutioners rådgivare, trots att den gemenskapsrättsliga reglering som är tillämplig på antagandet av nämnda beslut inte föreskriver några processrättsliga skyddsregler för sökandena, eller ens någon som helst delak-

tighet för sådana rådgivande gemenskapsorgan som sökandena påstår sig utgöra och som inrättats i enlighet med denna reglering, innebär inte heller att sökandena anses personligen berörda av besluten. Den omständigheten att en person på ett eller annat sätt deltar i det förfarande som leder till antagandet av en gemenskapsrättsakt särskiljer denna person med avseende på rättsakten i fråga enbart när vissa processrättsliga skyddsregler har föreskrivits för denna person i den tillämpliga gemenskapsrättsliga regleringen.

Den talerätt som tillerkänns sökanden enligt rättsordningarna i vissa medlemsstater saknar betydelse för bedömningen av deras talerätt angående ogiltigförklaring av en gemenskapsrättsakt enligt artikel 230 fjärde stycket EG.

Omständigheten att kommissionen i motiveringen till förslaget till förordningen tillskriver sökandena talerätt innebär inte att de är befriade från

skyldigheten att visa att de är personligen berörda av den omtvistade rättsakten. Enligt principerna om normhierarki är det nämligen uteslutet att enskilda som inte uppfyller de i artikel 230 fjärde stycket EG uppställda kriterierna tillerkänns talerätt i enlighet med en sekundärrättsakt. Detsamma gäller, *a fortiori*, motiveringen till ett förslag till en sekundärrättsakt.

(se punkterna 56, 58, 61, 62, 71 och 72)

2. Genom artiklarna 230 EG och 241 EG å ena sidan och artikel 234 EG å andra sidan har det inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för kontroll av huruvida de rättsakter

som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga. Denna kontroll har anförtratts gemenskapsdomstolen. I detta system har fysiska eller juridiska personer, som på grund av de sakprövningsförutsättningar som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG inte kan föra direkt talan vid domstolen mot gemenskapsrättsakter med allmän giltighet, möjlighet att åberopa att en sådan rättsakt är ogiltig, antingen accessoriskt inför gemenskapsdomstolen enligt artikel 241 EG eller inför nationell domstol, och därvid förmå denna nationella domstol, som själv saknar behörighet att pröva giltigheten av dylika rättsakter, att begära förhandsavgörande från domstolen angående denna fråga.

(se punkt 66)